בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', ט"ו במנחם אב תשס"ב (24 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הוא שאמרו חז"ל [תענית כט:] "מגלגלים זכות ליום זכאי, וחובה – ליום חייב."
היום, **ט"ו במנחם אב**, יום שמח מאד בתולדות עם ישראל! בין האירועים השמחים והמשמחים, העיקריים בדורות הראשונים היו:

- **פסקו בו בני ישראל מלמות במדבר**
- **הותרו בו השבטים להתחתן זה עם זה ושבט בנימין הותר לבוא בקהל**
- **ביטל בו הושע בן אלה שומרים על הדרכים שלא יעלו ישראל לרגל לירושלים**
- **פסקו בו מלכרות עצים למערכה כדי שיוכלו להקריב קרבנות על המזבח**
- **ניתנו הרוגי ביתר, אחרי מרד בר-כוכבא (אחרי חורבן בית שני), לקבורה**

על ש**הותרו בו השבטים להתחתן זה עם זה ושבט בנימין הותר לבוא בקהל**:
שני איסורי חיתון אירעו במסורת ישראל: האחד בימי משה, והשני בימי השופטים. בימי משה נקבע כי בת שיורשת נחלה לא תוכל להינשא אלא לבן שבטה, כדי שלא תעבור הנחלה משבט לשבט. בימי השופטים, לאחר מעשה "פילגש בגבעה" – "איש ישראל נשבע במצפה לאמר, איש ממנו לא יתן בתו ל[שבט] בנימין לאשה" – מחאה על המעשה הנפשע שעשו, ברצח אשה חפה מפשע. [ר' סוף ספר "שופטים"].
בשני איסורי חיתון אלה, היתה סכנה של הסתגרות השבטים בתוך נחלותיהם, דבר שהיה עלול להביא לפילוג בעם. לפיכך קבעו חכמינו, כי משעת כניסת בני ישראל לארצם יבוטלו איסורי החיתון, משום שהם נאסרו רק על בני דור המדבר. היום שבו הותרו השבטים לבוא זה בזה היה היום, ט"ו באב. זו גם הסיבה הסמלית שבו יצאו בנות ישראל במחולות וקבעו את יום ט"ו באב ליום השידוכים בשנה! [במעגלי החיים]

~~~

וברוח של אהבה זו, הסיפור (האמיתי!) הבא...
תמיד השתדל ר' אריה לוין זצ"ל ללמד זכות על כל אחד ואחד מישראל ולא הביט אוון ביעקב, ובמקרים חמורים באמת היה אומר: "וכי ידוע לנו הכל על פלוני?" או שהיה מעדיף לשתוק ולהסב את השיחה לעניין אחר. אף סיפר לי (לר' שמחה רז, מחבר הספר, "**איש צדיק היה**", שממנו נלקט הסיפור הזה) כיצד הגיע למדרגה זו:
"פעם אחת השתתפתי בהלוויתו של ר' אלעזר ריבלין ז"ל, מנקיי הדעת שבירושלים ששימש כגבאי צדקה וכמזכיר ב"מושב זקנים". לאותו נפטר חשוב, היה ידיד ורֵעַ משכבר הימים הלא הוא ר' שמואל קוק (אחיו של הרב הראשי, הרב אברהם יצחק הכהן קוק) שהיו נאהבים ונעימים בחייהם ושעבדו במחיצה אחת במשך 30 שנה. לפתע, ראיתי שידיד זה פורש מן ההלוויה, שהיתה בתחילת דרכה, אינו מלווה את חברו המנוח לבית עולמו כראוי, ובמקום זה, נכנס לחנות פרחים שהיתה בסמוך כדי לקנות עציץ(!).
"חשבתי בלבי: הכך ינהג ידיד לחברו הקרוב שהיטיב עמו בחייו? ולא יגמול עמו חסד-של-אמת? כלום אינו יכול למצוא שעה אחרת לקנות את העציץ, והוא צריך לקנותו בעת ההלוויה דווקא? כדי לא לעבור על הכתוב: "**הוֹכֵחַ תוכיח את עמיתך**" ניגשתי אליו והוכחתיו על פניו, ואמרתי לו: ילמדני ואדע גם אני, הלא שנים היית רֵעַ כאח למנוח, ומדוע פרשת מהלווייתו כדי לקנות עציץ?" הסביר לי אותו יהודי ואמר: 'מזה שנים מטפל אני במצורע אחד, והוא מת אתמול. מטעמים מובנים החליטו הרופאים – שאינם יהודים – לשרוף את כל בגדיו וחפציו, שבכללם היה גם זוג תפילין. התקוממתי בכל לבי שישרפו את התפילין, ואז סוכם ביני לבין הרופא שעד שעה שתים-עשרה בצהריים אביא עציץ

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]
יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל
~~~

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', ט"ו במנחם אב תשס"ב (24 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

והתפילין יונחו בתוך העציץ העשוי חרס, ויגנזו בתוך האדמה – כדין. מוכרח הייתי אפוא לרוץ ולקנות את העציץ על-מנת לקבור את התפילין.'
"מאז", הוסיף ואמר לי ר' אריה – "קבלתי על עצמי לדון כל אדם לכף זכות..."

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל